

Pokoj a dobro !

Som vďačná Pánovi, že môžem po 42 rokoch rehoľného života v našej Kongregácii vydať svedectvo, ako Boh koná v našich životoch svoje plány a povoláva, koho On chce.

Do Kongregácie som prišla ako 18-ročná cez sr. Kunigundu - sestru mojej krstnej mamy. Aj keď som mala v našej Kongregácii tetu, maminu sestru, nikdy ma nevolala, ale viem, že sa za mňa modlila.

Prišla som v roku 1968 – za tzv. „Dubčekovej éry“. Bolo to obdobie určitého uvoľnenia v Cirkvi na Slovensku, a teda aj v reholiach to bol záblesk slobody. Netrval síce dlho, ale predsa sa veci pohli dopredu.

Nechcem tu rozprávať o sebe, ale o situácii, ktorá vtedy bola v našej Kongregácii.

V roku 1969 boli prvé obliečky do rehoľného rúcha po 20-tich rokoch neslobody. V Prievoze nás nastúpilo do noviciátu 12 sestier. Bol to krátky čas, plný nadšenia, radostí a ochoty ísť za Pánom, kamkoľvek nás pošlú. Po noviciáte sme začali študovať popri práci na Strednej zdravotnej škole. Už po druhom ročníku boli problémy. Dubčekova éra zhasínala – museli sme v škole byť v civile a po vyučovaní sa zasa obliecť do rehoľného rúcha. No po maturite prišli direktívy z Ministerstva kultúry, že tzv. „Dubčekové sestry“ musia sa vrátiť do civilu. V roku 1974 sme sa museli dať do civilného obleku a tiež opustiť Prievoz. A tak sme prežili 15 – 20 rokov v civilnom oblečení – každá na inom pracovisku, ale s vedomím, že sme spoločenstvo sestier našej Kongregácie, na ktoré sa môžeme vždy s dôverou obrátiť vo všetkom. Po čase sme mali svoje byty, ktoré nám Kongregácia zadovážila, a tak sme bývali po 2 – 3 sestry v tzv. bunkách, kde sme viedli komunitný život. Keď spätne pozerám na totalitu, ako to zvykneme hovoriť, my sme nepociťovali, že je to niečo neúnosné či ťažké, skôr sme to prežívali ako poslanie – šancu a požehnaný čas. Dávali sme svoje mladé sily do služby Bohu a ľuďom a stále sme cítili Jeho mocnú, láskavú a ochrannú ruku nad sebou. To isté by dosvedčili aj moje spolusestry. Božie požehnanie nás sprevádzalo a vedeli sme, že naša Kongregácia žije. Prichádzali nové a nové povolania. Každé to povolanie je naozaj Božie tajomstvo. Žiť pre Boha a nachádzať Ho vo všetkom a vo všetkých ako sv. František. Každá z nás máme svoje osobné dejiny, napriek tomu, že sme rozdielne povahovo, charakterovo, krajovo a predsa sme spojené františkánskym duchom – charizmou, poslaním.

Komunizmus našu vieru očistil a prehĺbil, aj keď totalita zanechala stopy v myslení mnohých ľudí. My sme sa snažili objavovať svoje vlastné podmienky - chápanie vlastnej identity rehoľnej sestry v sekularizovanej spoločnosti, tak na pracovisku, ako aj v spoločenskom živote.

Veľmi nám pomáhali spoločné víkendové stretnutia v komunite sestier v Prievoze, kde sme prichádzali tajne v čase návštevných hodín pre pacientov. Prešmykli sme sa do klauzúry k našim sestrám a tam sme boli medzi svojimi doma. Vždy to bolo povzbudenie do ďalších všedných dní. Tu sme mávali duchovné cvičenia, prednášky, duchovné obnovy. Boli tu vzácne osobnosti, ako ctihodná matka /už nebohá/ Fidelis Horvatovičová, matka s veľkým milujúcim a chápaným srdcom. Vždy ochotná vypočuť, poradiť a pomôcť. Svojím utrpením a prácou pre Kongregáciu pripravili pôdu nám mladým k ďalšiemu rozvoju.

Učili sme sa chápať, že zrelosťou ľudského a duchovného života je vedieť žiť s realitou a urobiť z nej to najlepšie, čo sa dá. Veď všetci máme svoje obmedzenia a limity. Máme však aj svoje bohatstvo ako provincia. Predovšetkým v skúsenostiach našich starších spolusestier a z prežitých rokov v komunizme. Vydávali svedectvo viery, verností a vedeli čítať znamenia čias. Nemôžem nespomenúť sr. Ancilu – bola našou novicmajsterkou a veľkou priekopníčkou II. vatikánskeho koncilu. Mala preštudované dokumenty, dekréty a snažila sa nám ich pretlmočiť. Sr. Donáta, sr. Fidélia – všetok svoj čas popri práci venovali nám, ktoré sme boli

v civile. A to isté sa dialo v našich komunitách v Žiline - sr. Placida, sr. Florentína, sr. Ľudmila a v Turí nezabudnuteľná sr. Kalista a sr. Jolanta - to sú naše sestry, ktoré všetky svoje sily vkladali do budúcnosti Kongregácie. Prepáčte, že len tých pár mien som spomenula. Ved' vieme, že máme veľa vzácných našich sestier, ktoré sa zasadujú naplno v službe, ktorá im je zverená. A vedia sa prispôsobovať časovým podmienkam – čo práve dnes sv. Cirkev potrebuje.

Vždy sme mali - aj máme - živé kontakty s inými Kongregáciami a rehoľnými rádmi. V totalite sme chodievali na radu vo vážnych veciach za otcom biskupom Korcom na Vilovu... Koľko literatúry prešlo cez naše byty... Je toho veľa, o čom by bolo možné hovoriť, ale za všetko nech je oslávený Boh a my sme vďačné Jemu, že sme to mohli zažiť a prežiť na Jeho oslavu. Žili sme naplno v duchu Kongregácie a zakladateľky matky Anny Brunnerovej – teda s trpiacimi chorými a opustenými. Toto bolo naše hlavné ohlasovanie viery v Ježiša. Videli sme Ho v týchto ťažko chorých. Táto sociálna otázka je stále aktuálna; tak vtedy, ako aj dnes je tento náš apoštolát prvoradý.

Ešte spomeniem našu nemocnicu v Prievoze – počas totality. Tu sa liečili najťažšie stavy z celej Bratislavy. Poviem vám dôvod. Môj šéf z Bezručovej profesor Cagaň tu bol poverený komunistickou stranou likvidáciou rehoľných sestier a následným zabezpečením civilného personálu. Ale pre to, čo tu videl a zažil, nebol schopný tento čin urobiť. A takto sa mi zdôveril: „Hanka, čo som tam videl, každé ráno všetky sestry - podotýkam všetky - či mali službu popoludní, či pred nočnou, alebo po nočnej, všetky prišli na oddelenie. Každá pristúpila k jednej posteli a dôkladne vyumývala, očistila, ošetrila, vypudrovala, vymastila chorého. Keď lekár prišiel na izbu, skonštatoval, že pacienti voňali čistotou. Ako som ja mohol toto urobiť – tieto zlaté duše dať preč?!“ A začal menovať sestry ako bola napr. Sapientia, Teodózia, Kastila, Lilioza, Simforóza a mnohé iné. Takto postupne menoval sestru po sestre...

V duši som ďakovala Pánu Bohu, že máme také vzácne a obetavé spolusestry. Pomáhali si navzájom v prehlbovaní a v dozrievaní viery, vedeli múdro žiť a prežívať svoju vieru vo všednom dni.

Kiež Pán naďalej požehnáva našu Kongregáciu tu na Slovensku, ale aj na všetkých miestach vo svete, kde naše sestry pracujú.

Toto svedectvo predniesla sestra Benedicta Vančíková v Prievoze 31. januára 2010 na slávnosti 75. výročia založenia Slovenskej provincie.